

Sygn. akt I C 821/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2015 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżonowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Litwińska – Bargiel

Protokolant: Monika Turkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2015 roku w Dzierżonowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A w W.

przeciwko T. S.

o zapłatę kwoty 791,00 zł

I. zasądza od pozwanego T. S. na rzecz strony powodowej (...) S.A w W. kwotę **791 zł** (siedemset dziewięćdziesiąt jeden złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 26 lutego 2014 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego T. S. na rzecz strony powodowej (...) S.A w W. kwotę **227 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Strona powodowa Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. w pozwie złożonym w dniu 26 marca 2015r. do Sądu Rejonowego Lublin- Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wniosła o zasądzenie od pozwanego T. S. kwoty 791,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 26 lutego 2014 roku do dnia zapłaty. Ponadto strona powodowa domagała się zasądzenia od pozwanego kosztów procesu w tym kosztów opłaty sądowej w kwocie i kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł.

Motywuując swoje stanowisko wskazała, że pozwany zawarł z nią umowę ubezpieczenia na okres od dnia 26 sierpnia 2013 roku do dnia 25 sierpnia 2014 roku. Na potwierdzenie zawarcia umowy została wystawiona polisa nr (...). Przy rocznym okresie ubezpieczenia dopuszcza się możliwość jednorazowej opłaty składki lub opłaty składki w dwóch lub trzech ratach, przy czym termin raty oraz ich wysokości określa się w momencie ubezpieczenia. Zgodnie z polisą pozwanego składka ubezpieczeniowa została rozłożona na 2 raty. Termin płatności 2 raty przypadał na dzień 25 lutego 2014r. Ostatnia zapłacona przez pozwanego kwota stanowi 1 ratę składki. Pozwany nie dokonał zapłaty 2 raty składki we wskazanym terminie. Wartość przedmiotu sporu stanowi rata 2 składki. Powód bezskutecznie po upływie okresu ubezpieczenia wzywała pozwanego do zapłaty.

Dnia 30 marca 2015r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 546630/15 nakaz w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym zasądził od pozwanego kwotę 791 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 lutego 2014r. do dnia zapłaty oraz kwotę 210 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W sprzeciwie od tego nakazu zapłaty złożonym w dniu 08 kwietnia 2015 (k.5-7) pozwany zaskarżył powyższy nakaz w całości i domagał się zasądzenia od strony powodowej na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Wskazał na nieistnienie roszczenia po stronie powodowej, a z ostrożności procesowej podniósł zarzut przedawnienia i błędne określenie wysokości dochodzonego roszczenia.

Postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2015r. wydanym w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 546630/15 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie wobec skutecznego złożenia sprzeciwu przez pozwanego.

W piśmie procesowym z dnia 19 czerwca 2015r. (k.12-13) strona powoda podtrzymała stanowisko wyrażone w pozwie domagając się nadto zasądzenia od pozwanego kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W piśmie z dnia 14 września 2015r. (k. 28-31) pozwany T. S.podtrzymał swoje stanowisko zawarte w sprzeciwie. Podkreślił, że dołączony do pisma strony pozwanej z dnia 19 czerwca 2015r. wydruk komputerowy polisy ubezpieczeniowej nr (...)nie może stanowić w rozumieniu art. 245 k.p.c. dokumentu prywatnego. Tym samym strona powodowa nie wykazała istnienia roszczenia. Nie dołączono także dowodu zapłaty 1 raty ubezpieczenia, a ten fakt strona powodowa powołała w uzasadnieniu pozwu. Ponadto strona powodowa nie wykazała z tytułu jakiego ubezpieczenia dochodzi zaległej raty, bowiem z załączonego wydruku polisy wynika, iż pozwany zawarł umowę ubezpieczenia OC,(...), C.A., (...)oraz (...) (...) (...) (...) za każde z tych ubezpieczeń przewidziana jest osobna rata. Pozwany przyznał, iż otrzymał wezwanie do zapłaty z dnia 22 maja 2014r. kwoty 360 zł wraz z odsetkami tytułem składki ubezpieczenia. Pozwany uiszczył żadaną składkę w dniu 24 czerwca 2014r. Skoro w maju 2014r. pozwany nie miał zaległości wobec strony pozwanej, to dochodzona kwota nie istnieje. Wskazał, iż przed tutejszym Sądem toczy się postępowanie o sygn. akt IC 442/15 w celu dochodzenia zaległej pierwszej raty ubezpieczenia, która zgodnie z treścią pozwu pozwany uiszczył.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona powodowa Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna W.zawarła z pozwanym T. S.w dniu 26 sierpnia 2013 roku umowę ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej pojazdu mechanicznego, (...), C.A.,(...), (...)posiadacza pojazdu mechanicznego - samochodu ciężarowego marki I.o numerze nadwozia (...)na okres od dnia 26 sierpnia 2013 roku do dnia 25 sierpnia 2014 roku. Umowa została stwierdzona polisą nr (...).

Roczna składka ubezpieczeniowa została ustalona na kwotę 2853 zł i rozłożona na dwie raty. Pierwsza rata miała być płatna przelewem do dnia 30 sierpnia 2013r. w kwocie 1702 zł. Termin płatności drugiej rata za ubezpieczenie OC w kwocie 360 zł , za ubezpieczenie Autocasco w kwocie 791 zł ustalono na dzień 25 lutego 2014r.

Dowód:

- kserokopia polisy nr (...) z dnia 26 sierpnia 2013 roku - k. 16.

Pozwany nie zapłacił 2 raty składki z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego OC w terminie, tj. do dnia 25 lutego 2014r. Wobec czego strona powodowa wezwała pozwanego pismem z dnia 22 maja 2014r. do uiszczenia zaległej składki na ubezpieczenie obowiązkowe OC w kwocie 360 zł wraz z odsetkami ustawowymi w kwocie 113 zł .

Powód w dniu 24 czerwca 2014r. uiszczył na rzecz strony pozwanej kwotę 360 zł tytułem 100- (...).

Dowód:

- kserokopia ostatecznego, przedsądowego wezwania do zapłaty z dnia 22.05.2014r.- k. 33;
- kserokopia potwierdzenia przelewu –k.34.

Pozwany nie zapłacił również 2 raty składki z tytułu ubezpieczenia Autocasco w terminie, tj. do dnia 25 lutego 2014r. Wobec czego strona powodowa wezwała pozwanego pismem z dnia 28 października 2014r. do uiszczenia zaległej składki na ubezpieczenie Autocasco w kwocie 791 zł wraz z odsetkami ustawowymi w kwocie 69,02 zł .

Dowód:

- kserokopia ostatecznego, przedsądowego wezwania do zapłaty z dnia 18.10.2014. - k. 15.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Strona powodowa (...) S.A.w W.wniosła o zasądzenie od pozwanego T. S.kwoty 791 zł tytułem należnej drugiej raty składki za udzieloną ochronę na podstawie umowy ubezpieczenia (...)

Ż. strony pozwanej jest oparte na treści art. 805 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenia w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Artykuł 805 k.c. wskazuje na istotę umowy ubezpieczenia, określając obowiązki stron przedmiotowej umowy, ubezpieczyciela i ubezpieczającego. Elementami przedmiotowo istotnymi umowy ubezpieczenia jest z jednej strony zobowiązanie do spełnienia określonego świadczenia przez ubezpieczyciela w razie zajścia określonego w umowie wypadku, z drugiej strony zobowiązanie do zapłaty składki przez ubezpieczającego.

W świetle ujawnionych w niniejszej sprawie okoliczności faktycznych, nie budzi wątpliwości, że strony łączyła umowa ubezpieczenia Autocasco samochodu marki I. o numerze podwozia (...) na okres od dnia 26 sierpnia 2013 roku do dnia 25 sierpnia 2014 roku. Strona pozwana bowiem nie kwestionowała tego faktu, jedynie zarzucała brak waloru dowodowego kserokopii polisy dołączonej przez stronę powodową (k. 16). Niniejszy dowód faktycznie stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art., 245 k.p.c, nie korzysta z domniemań zawartych w treści art. 244 k.p.c. (domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w nich zawartych), jak ma to miejsce w przypadku dokumentów urzędowych. Materialna moc dowodowa dokumentu prywatnego zależy od jego treści merytorycznej, o czym rozstrzyga sąd zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów. Sąd Rejonowy jednak nie ma wątpliwości co do wartości dowodowej tego dokumenty. Sąd dał mu w pełni wiarę i dokonała ustaleń na jego podstawie. Pozostałe dokumenty załączone do akt, w postaci wezwań do zapłaty, potwierdzenia przelewu, nie były kwestionowane przez strony co do autentyczności ani treści i Sąd również nie miał wątpliwości co do ich wartości dowodowej. Na okoliczność zawarcia umowy przez pozwanego ze stroną pozwaną wskazuje także fakt uregulowania przez pozwanego zaległej raty z tytułu ubezpieczenia OC.

W konsekwencji Sąd przyjął, iż w dniu 26 sierpnia 2013r. strony zawarły umowę ubezpieczenia min. (...). Płatność składki za ubezpieczenie Autocasco została rozłożona na dwie raty w kwotach po 791 zł, z tym że płatność pierwszej raty miała nastąpić przelewem do dnia 30 sierpnia 2013r., a płatność drugiej raty do dnia 25 lutego 2014r. Ważność umowy jak też jej skuteczność oraz wysokości dochodzonego świadczenia nie budziły – w związku z czym -zastrzeżeni Sądu. Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa podniósł jednak zarzut nieistnienia świadczenia oraz przedawnienia należności dochodzonej w niniejszym postępowaniu.

Zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego, obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne – art. 6 k.c. w zw. z art. 3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. Mając na uwadze powyższe rozważania dotyczące zawarcia przez strony umowy ubezpieczenia, zdaniem Sądu powód wykazał istnienie swojej wierzytelności będących przedmiotem niniejszego postępowania. Wprawdzie –jak słusznie zauważył pozwany–z treści pozwu nie wynika za jakie ubezpieczenie składki dochodzi powód, jednakże w świetle załączonego do pozwu przedsądowego wezwania do

zapłaty nie budzi wątpliwości, iż przedmiotem postępowania jest druga składka na ubezpieczenie Autocasco w kwocie 791 zł, płatna do dnia 25 lutego 2014r.

Te same reguły dowodzenia odnoszą się do pozwanego. Jeżeli pozwany powołuje się na uregulowanie zobowiązania wobec strony powodowej, to powinien to wykazać. Pozwany nie podniósł zarzutu wykonania dochodzonego świadczenia, bo nie uiszczył drugiej raty składki na ubezpieczenie Autocasco.

Jeden z zarzutów pozwanego sprowadzał się do twierdzenia, iż w otrzymanym wezwaniu do zapłaty z dnia 22 maja 2014r. powód nie wezwał go do uregulowania zaległej raty składki na ubezpieczenie Autocasco. W ocenie powoda świadczy to o nieistnieniu dochodzonego roszczenia, skoro na dzień sporządzania tego wezwania do zapłaty obok zaległej składki na ubezpieczenie OC miała być jeszcze składka na ubezpieczenie Autocasco, to dlaczego powód jej nie ujawnił w tym wezwaniu. Wierzyciel ma prawo dochodzić zaległych świadczeń w sposób dla niego najbardziej dogodny. Nie ma ustawowego wymogu, aby wierzyciel w wezwaniu do zapłaty ujawniał wszystkie zobowiązania danego dłużnika. Wybór sposobu windykacji zobowiązań należy do wierzyciela. Tym samym wnioski wysnute przez pozwanego- w ocenie Sądu- są za daleko idące. Zresztą strona pozwana podpisując polisę miała świadomość jakie terminy ją obowiązują. Każda z rat należnej składki została wskazana kwotowo wraz z datą jej płatności. Zatem pozwany miał możliwość zweryfikowania swojej zaległości względem powoda bez konieczności otrzymania odrębnego wezwania do zapłaty.

Odnosząc się z kolei do zgłoszonego zarzutu przedawnienia, wyjaśnić należy, że roszczenia wynikające z umowy ubezpieczenia są roszczeniami majątkowymi, ulegają więc co do zasady przedawnieniu. Stosownie do uregulowań zawartych w art. 819 § k.c. termin przedawnienia wynosi trzy lata. Przepis ten ma charakter normy *ius cogens*, co skutkuje tym, iż strony nie mogą ani w umowie ubezpieczenia, ani w ogólnych warunkach ubezpieczenia wprowadzać odmiennych regulacji w zakresie przedawnienia roszczeń ubezpieczającego czy też uprawnionego w umowie ubezpieczenia (por. F. Małysz, Przedawnienie roszczeń z umowy ubezpieczenia, PUG 1996, nr 4, s. 5). Strony określiły w umowie termin płatności II raty składki na dzień 25 lutego 2014 r. Oznacza to, że na dzień 25 lutego 2014 r. była już wymagalna II rata składki ubezpieczenia. Jest to o tyle istotne albowiem dla ustalenia od kiedy można skutecznie podnieść zarzut przedawnienia roszczenia istotnym jest określenie początku biegu przedawnienia. Zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Wymagalność występuje sytuacji, w której wierzyciel uzyskuje prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności. Jest to stan potencjalny, o charakterze obiektywnym, którego początek zbiega się z chwilą uaktywnienia się wierzytelności. Roszczenia mogą uzyskać przymiot wymagalności w dniu oznaczonym przez ustawę lub przez czynność prawną, tj. umowę (jak to miało miejsce w niniejszej sprawie) albo w dniu wynikającym z właściwości zobowiązania, w tym też niezwłocznie po jego powstaniu. Termin wymagalności roszczenia o zapłatę składki lub jej raty z tytułu umowy ubezpieczenia Autocasco określony jest co do zasady przez postanowienia zawartej umowy. Najczęściej wymagalność roszczenia o jej zapłatę powstanie w dniu, w którym posiadacz pojazdu mechanicznego zobowiązał się do jej uiszczenia. Niewątpliwie wymagalność II raty składki powstała w dniu 25 lutego 2014 r. i przedawniłaby się w dniu 25 lutego 2017 r. Tym samym zarzut przedawnienia nie jest trafiony.

Reasumując, żądanie pozwu oparte zarówno na podstawie faktycznej jak i prawnej podlegało uwzględnieniu w całości. Zasadne również w całości było roszczenie powoda o zapłatę odsetek. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. roszczenie takie powstaje niezależnie od ewentualnej szkody lub winy dłużnika – zatem powód nie musiał tych przesłanek wykazywać. Wobec tego, iż strony umownie nie ustaliły stopy odsetek – powodowi należały się odsetki w wysokości ustawowej (art. 481 § 2 k.c.), liczone od dnia następnego po upływie terminu płatności raty II składki. Jak wynika z treści polisy numer (...) raty w wysokości 791 złotych winny zostać uregulowane w dniu 25 lutego 2014r. Tym samym Sąd w całości uwzględnił również roszczenie w zakresie należności odsetkowej, której powód *de facto* domagał się od dnia 26 lutego 2014 r.

Ponieważ żądanie powoda zostało w całości uwzględnione zastosowanie znajduje w zakresie kosztów procesu zasada odpowiedzialności za wynik procesu wynikająca z art. 98 k.p.c. , z której wynika iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej

obrony. Zwrot tych kosztów przysługuje powodowi albowiem jego pełnomocnik procesowy będący radcą prawnym zgłosił żądanie ich zasądzenia (art. 109 k.p.c.). Na koszty celowego dochodzenia praw składały się w przedmiotowym postępowaniu: opłata sądowa od pozwu (30 złotych), opłata skarbową należną od dokumentu pełnomocnictwa (17 złotych) oraz wynagrodzenie pełnomocnika procesowego powoda będącego radcą prawnym (180 złotych). Do kosztów celowego dochodzenia praw i celowej obrony zalicza się również opłatę skarbową w kwocie 17 złotych uiszczoną od dokumentu pełnomocnictwa co zostało potwierdzone przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12 marca 2003 r., III CZP 2/03, OSNC 2003/12/161. Ponieważ zgodnie z treścią ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2006 r. Nr 225, poz. 1635 ze zm.) opłacie skarbowej podlega dokument stwierdzający ustanowienie pełnomocnika, a obowiązek jej zapłaty ciąży na osobach i jednostkach wystawiających (sporządzających) dokumenty (w tym dokument pełnomocnictwa) opłatę skarbową należy zaliczyć do kosztów procesu, ale nie wynagrodzenia pełnomocnika, gdyż to nie on ją uiszcza, a jego mocodawca. W zakresie zaś wysokości kosztów zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. Nr 490, j.t.). nie znajdując podstaw – z uwagi na stopień skomplikowania sprawy – do zastosowania stawki wyższej, niż stawka minimalna.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji wyroku.